Ч. 9 Середа 13 (25) сѣчня 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакцiя: ул. Францiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламацiи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адмiнiстрацiи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провiнцiи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты послôвъ подавъ вiцепрезидентъ бар. Хлюмецкiй до вѣдомости Палаты, що Архiкн. Кароль Людвикъ вразъ зъ своею супругою, а также и молода пара приняли ласкаво желеня Палаты. Архiкн. Кароль Людвикъ уповажнивъ президiю высказати Палатѣ подяку въ имени родичѣвъ и нареченои пары.

Пос. Крумбгольцъ поставивъ интерпеляцiю въ справѣ картелю фабрикантôвъ цукру и домагавъ ся законодавчои охороны господарства рôльного вôдъ того рода картелѣвъ.

Зъ порядку дневного приступлено до дискусiѣ надъ буджетомъ мiнiстерства краєвои обороны. — Пос. Ґреґорецъ выступавъ противъ розпорядженя мiнiстра вôйны, вôдносячого ся до усуненя языка словеньского, яко т. зв. полкового языка 7-го полку пѣхоты. На поглядъ бесѣдника, мотивъ розпорядженя, будьто бы въ згаданôмъ полку було лишь 10% воякôвъ походженя словеньского, не єсть узасадненый. Розпорядженє єсть наслѣдкомъ неохоты офiцирôвъ до словеньского языка. Бесѣдникъ розбиравъ вôдносины въ полку и закôнчивъ свою бесѣду слѣдуючимъ заявленємъ: Нехай правительство приверне назадъ словеньскiй языкъ въ 7-ôмъ полку и нехай не веде борбы зъ найвысшимъ добромъ народôвъ; нехай вôльно буде Полякамъ, Русинамъ, Хорватамъ, Чехамъ, и Словенцямъ позôстати тымъ, чимъ суть т. є. вояками, вѣрными Австрiи и Цѣсареви, а рôвночасно и Славянами, вѣрными своєй народности, а заразомъ, якъ були, суть и будуть вѣрными пôддаными Цѣсаря.

Въ дальшôй дебатѣ домагавъ ся посолъ Кронаветтеръ реорґанiзацiѣ жандармерiѣ и доказувавъ, що середъ жандармерiи панує велике невдоволенє зъ причины лихихъ вôдносинъ фiнансовыхъ. — Пос. Розеръ домагавъ ся вôдшкодованя для родинъ резервiстôвъ и ляндверистôвъ покликаныхъ до вправъ. Фонды на ту цѣль дались бы узыскати черезъ пôдвысшенє таксы войсковои и полученє мiнiстерства торговлѣ зъ мiнiстерствомъ рôльництва. Бесѣдникъ жадавъ также креованя прибочнои рады господарскои при роздѣлюваню доставъ для армiѣ.—П. Вашатый жадавъ, щобы вояки поза службою не носили зброѣ, а тогды не було бы бiйки межи вояками а цивiльными. Также домагавъ ся бесѣдникъ, щобы повѣдомлено парляментъ, кôлько однорôчныхъ охотникôвъ не выдержало испыту зъ причины незнаня нѣмецкого языка. — Пос. Кавнiцъ критикувавъ протекцiйну систему при испытахъ однорôчныхъ охотникôвъ и домагавъ ся розширеня права однорôчнои службы въ войску также на практикантôвъ въ урядахъ податковыхъ.— Пôдъ конецъ засѣданя интерпелювавъ пос. Вашатый въ справѣ арештованя редактора „Науки“ Козарищука. Слѣдуюче засѣданє назначено на четверъ.

Конверсiя галицкого довгу индемнiзацiйного.

Якъ звѣстно, перебувають вôдъ кôлькохъ днѣвъ у Вѣдни Є. Ексц. Маршалокъ краєвый, кн. Санґушко, и членъ Выдѣлу краєвого, п. Романовичь, уповажненѣ Выдѣломъ краєвымъ до остаточного заключеня угоды о затягненє 4-процентовои позычки краєвои въ облiґацiяхъ краєвыхъ зъ 50-лѣтнымъ речинцемъ амортизацiѣ, въ высотѣ, потрѣбнôй на повну амортизацiю останку довгу индемнiзацiйного вехôднои и захôдной Галичины вразъ зъ Вел. Кн. Краковскимъ.

Зъ телеґрафiчныхъ депешь звѣстно вже, що повномочникамъ удало ся узыскати вже для новои позычки курсъ 91 зр. 50 кр. за 100 зр. Выдѣлъ краєвый одержавъ вже близшѣ подрôбности, вôдносячѣ ся до сеѣ операцiѣ фiнансовои.

Спôлка фiнансiстôвъ зъ Унiонбанкомъ на чолѣ, до котрого входять берлиньскѣ домы банковѣ Мендельзона и Варшавера, зобовязали ся обняти цѣлу позычку по курсѣ 91·5, складаючи на забезпеченє угоды кавцiю въ высотѣ 1,500.000 зр. Спôлка та зобовязала ся ввести новѣ облiґи краєвои позычки за границю до Нѣмеччины, Голяндiѣ и Швайцарiѣ, а заразомъ постарати ся и о нотованє тыхъ паперôвъ на бiржахъ: берлиньскôй, цiрiхскôй, франкфуртскôй и амстердамскôй. Єсть то не мала користь, що нова позычка буде введена на торги заграничнѣ, бо въ той спосôбъ кредитовѣ вôдносины нашого краю значно полѣпшать ся.

Курсъ, узысканый теперь для позычки краєвои, єсть дѣйстно дуже користный, коли зважить ся, що Лендербанкъ убѣгаючись также о переведенє того интересу фiнансового предкладавъ обняти позычку по курсѣ 90·87, отже о 62½ кр. низшôмъ вôдъ курсу узысканого при новôй угодѣ. Коли зважить ся дальше, що австрiйске правительство при конверсiи ренты змогло узыскати курсъ ледви о ½

4)

Божій часъ.

Оповѣданє зъ недавнои минувшости

Написавъ Т. Кудриньскiй.

(Конець).

Однакъ якъ не стерѣгъ ся дѣдъ Нечипайло вôдъ хоробы, то таки не встерѣгъ ся. Оденъ его знакомый занедужавъ на холеру и померъ. По покôйнику дôставъ дѣдъ кунтушь, гарный такiй кунтушь зъ червоными „путежками.“

Не вспѣвъ дѣдъ его примѣрити, дôзнатись, чи добре вôнъ „на стегнѣ выдає“, якъ наразъ почувъ себе хорымъ. Въ животѣ почалась рѣзачка.

Дѣдъ кинувъ ся мерщѣй бѣгти за село. Памятаючи зъ недавного досвѣду добродѣйный вплывъ на здоровлє зеленого шпиритусу, вôнъ бѣгъ навпростець въ пасѣку до кума.

— Ратуй, куме, — кричавъ вôнъ ему здалека — бо прийшла вже моя година.

Кумъ не ждавъ нѣ секунду, дотягнувъ его до улiя и сильно напоѣвъ. Дѣдъ ледви стоявъ на ногахъ. У него заморочилась голова. Не довго думаючи, Данило скинувъ зъ него кунтушь, роздягнувъ до нага, кинувъ въ густу кропиву и не зважаючи на крикъ дѣда качавъ его доти, доки самому не закрутилась голова та стало душно и млôстно. Данилови збиралось также на блювоту.

— Ну, се дѣло зовсѣмъ вже погане — подумавъ вôнъ, вынявъ другу фляшку и вôдтакъ добровôльно повторивъ надъ собою ту саму операцiю, яку що лишь передъ хвилю зробивъ на дѣду. Вкôнци стратили оба память и заснули крѣпкимъ сномъ.

Коли на слѣдуючiй день кумъ пробудивъ ся, лежачи въ кропивѣ, передъ его очима немовь выросли зъ землѣ капiтанъ-справникъ и докторъ. Они вертали того дня зъ объѣздки.

— Вставай! — крикнувъ справникъ.

У кума похмѣлє выйшло зъ головы. Вôнъ вставъ на ноги. Цѣле его лице и тѣло покрылось пухлиною и синяками.

— Ты що тутъ?

Данило водивъ очима и не зразу зрозумѣвъ, о що справникови йде. Побачивши запухлого дѣда, вôнъ сказавъ:

— Се дѣдъ Нечипайло, у него, прошу вашои милости, холера... а я нѣчого...

Докторъ почавъ оглядати дѣда. За якiйсь часъ пробудивъ ся и дѣдъ.

— До шпиталю! — приказавъ справникъ.

— Ваша милôсть, будьте ласкавѣ — благавъ кумъ — не хочемо до лазарету. Змилуйтесь... у мене жѣнка и дѣти.

До того й докторъ пересвѣдчивъ ся, що станъ хорыхъ зовсѣмъ вдоволяючiй. Вôнъ казавъ лише спалити ихъ давню одежу и се заразъ зроблено. Хорымъ принесли другу одежу. Справникъ махнувъ на нихъ рукою.

— Худоба!... Нѣчого зъ вами не зробишь. Гони зъ воды — лѣзуть въ кропиву, выганишь зъ кропивы — ще кудынебудь полѣзуть...

— Простѣте, вашои милости... значить: божiй часъ такiй прийшовъ — сказавъ дѣдъ Нечипайло, котрому вернулась давна его вôдвага.

— И що то за напасть?! Тьфу! — сказавъ дѣдъ зъ пересердя, коли начальство вôдойшло, та зблизивъ ся до ватры, на котрôй догаряли останки его кунтуша. — Що воно ему шкодило? Тожь, здаєть ся, не краденый — люде подарували. Бачь нѣ! треба таки спалити... Въ воду свячену не можна лѣзти, въ кунтушѣ не можна ходити... Не зрозумѣю я сего. А подивись-но куме!

Дѣдъ махнувъ головою въ сторону улiя.

Кума также тягло до улiя. Обомъ хотѣло ся похмелити ся. Данило пôдойшовъ до улiя и вынявъ послѣдну фляшку.

VII.

Дуже много жертвъ забрала пошесть въ Холупѣ.

Нѣколи не впала повага и значѣнє знахорôвъ такъ низько, якъ въ той часъ. Кажуть, що одного холупского знахора, котрый взявъ ся вылѣчити хорого и не вылѣчивъ, хрестяне сильно побили, впрочôмъ не за то, що вôнъ не вылѣчивъ, а за то, що вôнъ нѣбы-то нарокомъ давъ таке зѣлє, вôдъ котрого хорый померъ. Тому то розважнѣйшѣ знахоры не мали вôдваги братись за лѣкарску практику

процентъ высшій, а правительство угорске при конверсіи своихъ вальорôвъ узыскало курсъ о пôвъ процентъ низшій, то треба признати, що нову позычку краєву сфінансовано дуже корисно. Зыскъ фінансовый на самôмъ курсѣ въ порôвнаню зъ обчисленями, принятыми Выдѣломъ краєвымъ и комісією буджетовою, выносить 490.457 зр. и о таку суму може бути зменшена нова позычка. При ефективнôмъ капіталѣ 26,925.000 зр. выносивъ бы довгъ при курсѣ 90 за 100 зр. суму 29,916.686 зр., при курсѣ же 91·5 буде выносити лишь 29,426.229 зр. — отже станъ довгôвъ краєвыхъ зменшить ся близько о пôвъ міліона.

Выдѣлъ краєвый, одержавши вôдъ своихъ повномочникôвъ вѣсть о довершеню тои угоды, ухваливъ на оногдашнôмъ засѣданю затвердити ту умову и повѣдомивъ о своѣмъ рѣшеню телеґрафічно Маршалка кн. Санґушка.

Конверсія довгу индемнізаційного дасть можнôсть Выдѣлови краєвому завести одностайну и на певнôмъ плянѣ оперту господарку фінансову. Въ той спосôбъ узыскає вôнъ рôвновагу въ буджетѣ краєвôмъ, а що найважнѣйше, буде мôгъ ужити будучихъ звышокъ буджетовыхъ на пôльги податкови через зменшене додаткôвъ краєвыхъ.

Переглядъ політичный.

Дотеперѣшный станъ переговорôвъ въ справѣ утвореня бôльшости парляментарнои есть такій, що лѣвиця жадала, щобы „Клерикалы“ и Словенцѣ були выключени зъ новои бôльшости. На то мавъ пос. Яворскій вôдповѣсти, що Поляки жадають, щобы цѣлый клюбъ Гогенварта належавъ до бôльшости. Правительство не дало доси нѣякои вôдповѣди.

Є. Вел. Цѣсарь принимавъ оногды на приватнôй авдієнціи кн. Филипа Кобурґского. Кн. Фердинандъ Болгарскій выѣхавъ оногды зъ Вѣдня до Монахова.

Зъ Варшавы доносять, що ґен. Гурко має уступити зъ посады ґен.-ґубернатора и стане мабуть міністромъ войны, а на его мѣсце прийде до Варшавы ґен. Пузыревскій.

Въ Римѣ експльодували вчера двѣ бомбы, одна при ул. св. Клявдія а друга пôдъ анґлійскимъ готелемъ, але не наробили нѣякои шкоды. Припускають, що бомбы тй пôдложено зъ особистои мести.

Новинки.

Львôвъ дня 24 сѣчня.

— **Именованя и перенесеня.** П. превесъ кабінету яко управитель Міністерства справъ внутрѣшныхъ именувавъ рахунковыхъ ревідентôвъ Намѣстництва Фердинанда Никодемовича и Гната Пизуньского радниками рахунковыми. — П. Міністеръ справедливости перенѣсъ радникôвъ суду краєвого: Жигм. Жмиńковского зъ Коломыи для Львова, Ив. Виханьского зъ Тернополя до Золочева, а дра Едв. Сумпера зъ Сянока до Золочева. Совѣтниками судовыми именовани: секретарь рады Володисл. Мадейскій въ Самборѣ для тогожъ суду, судья повѣтовый Генр. Карпневичъ въ Белзѣ для Коломыи, секретарь рады въ Тернополи Едв. Мічу для Тернополя и судья повѣтовый Ант. Левъ Босняцкій въ Гусятинѣ для Сянока. — Канцелістъ судовый Осипъ Менделя зъ Вадовиць именованый канцелістомъ поліційнымъ у Львовѣ.

— **Вôдзначеня.** Найвысше признане за довголѣтну службу одержавъ львôвскій прокураторъ скарбу и радникъ Двору въ станѣ спочинку дръ Едвардъ Подлѣвскій при нагодѣ увôльненя его на власну просьбу вôдъ функціи превеса для судового испыту державного. — Старшій учитель въ Теребовли Осипъ Ференкевичъ одержавъ вôдъ Є. Вел. Цѣсаря золотый хрестъ заслуги.

— **До рады повѣтовои въ Теребовли** зъ ґрупы громадъ сѣльскихъ выбрано: дра Юл. Ольпиньского, Ник. Дичковского, Матѣя Баранка, ґр. Юр. Борковского, Вас. Ковальчука, Ад. Мыслаковского, Стеф. Мушиньского, Луку Стахова, о. Ив. Залуцкого, о. Ив. Бѣлиньского о. Андр Тимуса и Ром. Юркова.

— **Руска Бесѣда въ Тернополи** уряджує дня 2-го лютого вечеръ зъ танцями. Вечеръ сей вôдбуде ся въ сали Замковôй. Вступъ за оказанемъ запрошеня, вôдъ особы 1 зр. 50 кр., вôдъ родины (чотири особы) 4 зр. Початокъ о 8 ôй годинѣ вечеромъ. Обовязки почестныхъ господинь забавы приняли вп. панѣ: Глядишовска, Гриневецка, Кузьмова, Лучакôвска, Перепелиньска, Тиховска и Чубатова. Выдѣлъ „Рускои Бесѣды“ не жалує нѣ коштôвъ нѣ заходу, щобы вечеръ сей лишь удавъ ся якъ найлѣпше, щобъ згорнувъ якъ найбôльше гостей и щобъ всѣ они були вповнѣ задоволени.

— **Руско-народный театръ** выѣзджає зъ Долины дня 25 сѣчня и переѣздить до Дрогобича, де розпôчне представленя въ четверъ дня 26 сѣчня народною опереткою „Запорожець за Дунаємъ“ при участи п Кунцевича, бувшого артиста скарбкôвского театру. Представленя будуть вôдбувати ся кождои недѣлѣ, вôвтôрка, середы и четверга. Належить надѣяти ся, що доохрестна публика руска прийде въ помочію нашôй народнôй институціи и численною участію подасть дирекціи театральнôй змогу перебути довшій часъ въ Дрогобичи.

— **Выдѣлъ Товариства рускихъ женщинъ въ Станіславовѣ** вôдбувъ дня 15 сѣчня с. р. друге засѣдане. Обговорювано обширно справу Института для дѣвчатъ въ Станіславовѣ и постановлено всѣма силами старати ся о якъ найскорше осущене тогожъ. Ухвалено: 1) Умѣстити вôдовву до рускихъ женщинъ, щобы численнѣйше вступали въ члены товариства. 2) Просити членôвъ картками кореспонденційными о вырôвнане вкладокъ за рôкъ 1892 и на 1893 3) На побôльшене фонду на цѣли Института, урядити вечерокъ зъ танцями въ сали „Рускои Бесѣды“. Принято зъ подякою до вѣдомости даръ ч. Ц. К. 1 зр., о. Кас. Куницкого 2 зр. и п. А. Дѣдицкого 1 зр. 5) Принято новыхъ членôвъ Вп. пп.: Ем. Чачковску, Иванну Кукурудзову, Надѣю Мардоровичеву, П. Грициншнову, Т. Навроцку и П. Давидовичеву. 6) Вôдновили вкладку членьску Вп. пп.: О. Кадайска зъ Грушки, Е. Репецка и Е. М. Кадайска зъ Станіслава, Е. Сабатова зъ Тисьменичанъ, Шмериковска зъ Надвôрнои. — Вôдъ часу загальныхъ зборôвъ вплынуло зъ вкладокъ членьскихъ и добровôльныхъ даткôвъ 25 зр , доходу зъ вечерка „Маланки“ було 7 зр. 83 кр. 7) Выслано передплату на „Зорю“ и на нове выдане творôвъ Шевченка.

— **Читальня „Просвѣты“** закладає ся въ Микулинцяхъ коло Тернополя. Загальни зборы членôвъ въ цѣли зорґанізованя товариства вôдбудуть ся дня 29 сѣчня о 5 ôй годинѣ вечеромъ въ сали рады громадскои. Проґрама зборôвъ слѣдуюча: 1) Вôдкрыте зборôвъ, 2) вôдчитане и пояснене статутôвъ, 3) установлене высоты вкладокъ, 4) вôдбôръ вкладокъ до товарвства, 5) выбôръ 5 членôвъ выдѣлу и 2 заступникôвъ, 6) справа заложеня власныхъ касъ: позычковои и ощадности 7) внесеня членôвъ. Вôдъ комітету основателѣвъ читальнѣ въ Микулинцяхъ: *Ант. Рыбачекъ, И. Ярема, И. Кишковскій.*

— **Вовки** напали въ ночи зъ дня 18 на 19 с. м. въ околици Кракова кôлькохъ жидôвъ, котрй везли телята на торгъ Для ратунку себе жиды скинули вовкамъ телята, але въ тôй тревозѣ выпавъ зъ воза и оденъ жидъ. Наставъ крикъ, селяне збѣгли ся зъ дручками, выратували телята, але жида не выратували ..

— **Убійства.** Зъ Лятача пишуть: Въ ночи зъ дня 19 на 20 сѣчня убивъ тутъ Михайло Швайчукъ и товаришѣ Теодора Запоточного, 37 лѣтного зарôбника въ Лятачи. Причина того убійства мала бути така, що Запоточный, оженившись три лѣта тому зъ вдовою, мучивъ сѣ, бивъ, весь зароблений грошъ пропивавъ и марнувавъ маєтокъ. На то не мôгъ спокôйно дивити ся вернувшій въ осени зъ войска сынъ вдовы, Михайло. Зъ молодшимъ своимъ братомъ, 18 лѣтнымъ паробкомъ Федемъ, взывали они свого вôтчима до поправы, а вôнъ замѣсть покаяти ся, покинувъ жѣнку и дôмъ и приходивъ лише вечерями пяный по закуску, бо жѣнка его занималась рѣзництвомъ. Вечеромъ дня 19 с. м. прийшовъ вôнъ пяный, якъ звычайно, и засваривъ жѣнку. Якъ то побачивъ старшій сынъ Михайло, взявъ въ собою 2 зр., пôшовъ до корчмы, казавъ собѣ дати оковиты за всѣ грошѣ, запросивъ собѣ пять товаришѣвъ-парôбкôвъ, пôдпоѣвъ ихъ и всѣ они зъ колами въ рукахъ напали на Запоточного бити его. Вôнъ вырвавъ ся якось имъ зъ рукъ и сховавъ ся пôдъ возъ въ шопѣ Семена Кравчука, але его тамъ вôднайшли, ударили три разы коломъ въ голову и на мѣсця убили — Въ Молодиєвѣ на поли напали якись опришки селянина Миколу Тодорова и убили его — Челядникъ шевскій въ Жучцѣ Микола Волочукъ убивъ въ суперечцѣ свою суджену Анну Старчукъ.

— **Чудацке завѣщане.** Въ Чортковѣ померъ нотарь Адамъ Беньковскій. Въ завѣщаню записавъ вôнъ мѣсту Кракову сто зр и приказавъ, щобы суму тую разомъ зъ процентами ужити на рôжнѝ добродѣйни цѣли рускѝ и польскѝ ажъ въ 354 лѣтъ по его смерти. Побѣжно обчисливши, 100 зр. може зрости за 354 лѣтъ до 200 міліонôвъ; — зъ такои сумы було бы вже що роздѣляти. Та якъ довго за то жадати треба! Цѣкаво, чи мѣсто Краковъ приме такій леґатъ.

† Посмертни вѣсти.

— **Померли:** — у Львовѣ Людвикъ Никодемъ кн. Лодзя Пониньскій, пôдкоморій, емеритованый староста и радникъ Намѣстництва, властитель дôбръ въ 66 роцѣ житя.

Господарство, промыслъ и торговля.

Якъ уживати соли для худобы?

Многѝ господарѣ, не лишь у насъ але й въ краяхъ бôльше якъ нашъ поступовыхъ, за мало зважають на то, якъ уживати соли для худобы, хочь она въ немалôй скôлькости есть потрѣбна для звѣрячого орґанізму. Сôль на-

---

въ такій критичный часъ и рôжными выкрутами вôдказували ся лѣчити.

Пôдъ осѣнь щезла пошесть зъ Холупы, а то зъ тои лише причины, якъ нарôдъ розповѣдає.

Однôй богомôльнôй старушцѣ приснилась *она* сама. Явилась она страшна-престрашна и приказала: „Наварѣть менѣ міромъ всякои стравы, наготовте всякого питя, угостѣть мене музикою та колядою, та щедрôвкою по шляху, то я пôду вôдъ васъ до Кракова, бо тамъ люде крѣпки та здорови.

Старушка навѣть спытала еѣ: — Якъ же ты пôдешь?

— Сошникомъ пôду, поверхъ людей якъ стрѣла. — Такъ она сказала.

Вѣстка про той сонъ облетѣла село. Не було коли розважати довго. Жѣнки поварили заразъ всего, що могли, чоловѣки повыносили столы на улицю, зôбрались всѣ разомъ и закликали панъ-отця благословити трапезу. Вôдтакъ закликали музику и стали пити. По селу пôшли колядники славити Христа. Кажуть, що коли першій разъ заспѣвали:

Два скоты служили:
и вôлъ и оселъ
впали на колѣна
коло тыхъ яселъ....

то, Богъ знає звôдки, взялась якась чорна корова и кидала собою по улицѣ, не могла собѣ спокою найти. Коли заспѣвали коляду пôдъ послѣдною хатою, она побѣгла быстро до ставу, перейшла воду, рыкнула на вѣтеръ и сховалась въ лѣсѣ.

Ѣли Холупôвцѣ, пили, спѣвали пѣснѣ, танцювали цѣлу нôчь довкола столôвъ и кострôвъ и ажъ надъ раномъ заснули. Де хто стоявъ, тамъ и заснувъ.

Сходяче сонце освѣтило картину. Середъ перевернепыхъ столôвъ лежали и спали крѣпкимъ сномъ селяне и селянки. Мѣжь ними ходили свобôдно свинѣ, гуси, куры и доѣдали недоѣдки.

А тамъ за селомъ на пѣсковôмъ горбѣ межи тополями бѣлѣли ряды свѣжихъ могилъ, зô сходомъ сонця они справдѣ дымились вôдъ выпарôвъ свѣжихъ тѣлъ, якъ розповѣдавъ дядько Степанъ, и бѣла пара ихъ стелилась легкою полосою по выгорѣлôмъ вôдъ сонця кладовищу.

Орґія скôнчилась, а зъ нею, кажуть, скôнчилась и пошесть. До нинѣшного дня нарôдъ тямить страшного гостя и лѣтну коляду.

(Зъ „Кієвскои Старины“).

ходить ся у звѣрятъ въ ихъ ткани, у всѣхъ звѣрячихъ сокахъ, въ крови, молоцѣ и т. д. Господарь мусить тому старати ся о то, щобы скôлькôсть соли, яка єсть въ звѣрячôмъ орґанізмѣ, удержати бодай на тôй самôй высотѣ. Колижь ще худобина живить ся такою пашею, въ котрôй вже зъ природы мало соли, тогды треба ѣй тымъ больше додавати єѣ, бо инакше буде худобина нидѣти и слабувати. Дикî звѣрята шукають собѣ самî соли и навѣть дуже зъ далека идуть въ тî мѣсця, де сыровиця добуває ся зъ землѣ; домашнымъ же звѣрятамъ, що живлять ся лишь рослинами, треба сôль додавати. Зъ нашои звычайнои пашнѣ мають бураки найбôльше соли въ собѣ, ба навѣть за богато, наколибъ прийшлось лишь ними самыми годувати худобу. Конюшина, сѣно пшенична и вôвсяна солома та люцерна мають больше въ собѣ соли, якъ бараболѣ, горохъ, вика и пшениця въ зернѣ. Ростины, що ростуть на морскôмъ побережу, мають въ собѣ бôльше соли, якъ ростины въ глубинѣ краю; ростины на долахъ мають больше соли, якъ ростины въ горахъ. Отже коли нема соли въ пашн, то треба єѣ додавати.

Пôсля того якъ яка худобина, чимъ и якъ єѣ годує ся, якъ ѣй дає ся соли, абы осягнути тôй успѣхъ, якій хоче ся мати, треба ѣй и давати що день соли въ такôй скôлькости: 1. Рогатôй худобѣ: *а)* молодниковѣ 10 до 25 ґрамôвъ (дека до пôвтора дека); *б)* дôйнымъ коровамъ 15 до 45 ґр. (пôвтора до пôвпята дека); *в)* худобѣ на тученю 50 до 70 ґр. (5 до 7 дека). — 2. Вôвцямъ, пôсля ихъ величины: *а)* тымъ, що держать ся на вовну 2 до 4 ґрамы; *б)* вôвцямъ на тученю 6 до 8 ґр. — Безрогамъ 4 до 8 ґр. — 4. Конямъ 10 до 20 ґр. (одно до двохъ дека).

Вôвця потребує сорозмѣрно найбôльше а кôнь найменше соли. Молодî и старші звѣрята потребують больше, якъ звѣрята въ середнôмъ вѣцѣ. Сôль можна давати двоякимъ способомъ: посыпує ся нею въ меншихъ порціяхъ пашу або сыпле ся до жолоба, и дає ся лизати (камѣнну сôль). Сôль єсть приправою пашѣ и худоба ѣсть єѣ тогды охотнѣйше, зъѣдає смачно навѣть лихшу пашу. Сôль єсть особливо тогды потрѣбна, коли худоба дôстає т. зв. кваску пашу, або таку, котру не легко може стравити. По соли пе худоба богато воды и то при сухôй паши добре, але при паши, въ котрôй и безъ того єсть вже богато воды може то пошкодити, коли худоба обпиває ся. Дôйнî коровы, що дôстають часто соли, дають больше молока, бо пють больше воды, травлять лѣпше пашу и обмѣна матерій въ нихъ сильнѣйше поступає. При сухôй паши дають они тогды больше молока, якъ при зеленôй.

Коли додавати до пашѣ за богато соли, то може то пошкодити; худоба дôстає тогды т. зв. затроєня солею. Найчастѣйше западають на то вôвцѣ, коли имъ дає ся тôлько соли, кôлько они хотять. Такъ само шкôдливо давати худобѣ що дня помый, юшки зъ соленого мяса, зъ оселедцѣвъ и соленои рыбы. Вôдъ затроєня солею деревѣють пôдъ худобиною ноги, она не ѣсть, дôстає запаленя кишокъ, а часомъ и корчѣвъ: тѣльнî коровы скидають телята и длятого особливо при такихъ коровахъ треба на то уважати, кôлько имъ давати соли. Але у насъ нема мабуть обавы, щобы худобина господарска дôставала ажь затроєня вôдъ соли, бо она єѣ, особливо у малыхъ господарѣвъ, навѣть рѣдко коли видить. А всежь таки не вадить и о тôмъ знати.

Мабуть цѣкаво буде знати нашимъ господарямъ, що деякî господарѣ за границею посыпують солею сѣно, коли єго звозять въ обороги. Сей спосôбъ єсть особливо длятого добрый, що худоба ѣсть одностайно сôль зъ сухою пашею, а сôль при сухôй паши єсть найбôльшои ваги. Особливо добре то робити тогды, коли въ сѣнокосы буває слота; тогды можна сѣно и скорше звозити, а оно не зôпсує ся, коли посыпати єго солею. На вôзъ сѣна около 20 сотнарôвъ треба десять фунтôвъ соли. Вогке сѣно розпускає и втягає въ себе сôль и держить ся добре. Зимою не потреба вже тогды давати худобѣ соли, а она ѣсть тогды навѣть досыть лихе сѣно далеко лѣпше, якъ зовсѣмъ добре але не солене.

— Щобы снѣгъ не набивавъ ся конямъ межи пôдковы, робить ся такъ: Выбирає ся рôвнî стебельця житнî, але здоровî, не збутвѣлî и змочує ся ихъ водою. Зъ нихъ бере ся вôдтакъ вязочку отъ такъ на палець завгрубшки, звязує ся добре ниткою въ грубшôмъ кôнци, роздѣлює ся на три рôвнî части и плете ся зъ нихъ плетѣнку. Коли плетѣнка готова, то звиває ся єѣ ширшимъ бокомъ мôцно до купы и заразъ зъ самого початку, якъ лишь зачне ся єѣ звивати, зшиває ся єѣ грубою ниткою, щобы добре держала ся. Плетѣнку ту звиває ся доти, доки она не стане такъ груба, що дасть ся ще упхати межи оба кôнцѣ пôдковы и зможе межи ними добре держати ся. Така соломяна затычка держить ся добре пôдъ копытомъ и кôнь рѣдко єѣ загубить, а выймити єѣ можна въ той спосôбъ, що выважує ся єѣ зъ пôдъ копыта всуваючи межи пю а пôдкову яке тупе якъ клинъ або долото закôнчене зелѣзо або й кусень твердого въ клинъ затесаного дерева.

— Загипнотизована льоха. Професоръ Ляндойсъ розказує въ 19. справозданю вестфальского товариства для науки и штуки про такій выпадокъ: Оденъ господарь мавъ льоху, що упоросила була десятеро пацятъ, але й заразъ всѣ десятеро зъѣла. На другій рôкъ мала она знову богато поросятъ и почала ихъ такъ само заѣдати. Вже зъѣла була двоє, коли служниця сказала, що знає такого чоловѣка, що умѣє замовити льоху и вôдучить єѣ заѣдати поросятка. Господарь смѣявъ ся зъ того, але остаточно послухавъ служницю и закликавъ того чоловѣка. Вôнъ прийшовъ, всадивъ насамперѣдъ льосѣ намордникъ на пыскъ, вôдтакъ говоривъ до неи сто разôвъ: „Цьонька, цьонька, спи!“ и при тôмъ потиравъ єѣ за кождый разъ руками по чолѣ, починаючи вôдъ ухъ ажь до рыйка. Пажерлива льоха стала вôдъ того, якъ бы не тота сама; положила ся спокôйно на солому а осьмеро оставшихъ поросятокъ почало єѣ тогды ссати и она вже имъ нѣчого не робила. Вôдъ того часу не заѣдала вже молодыхъ. Проф. Ляндойсъ каже, що льоха черезъ одностайне шептанє и легке потиранє загипнотизувала ся и въ станѣ гіпнотичнôмъ припустила до себе поросята, а коли разъ змѣркувала, що й ѣй зъ тымъ добре, коли молодî єѣ попоссуть, то опôсля вже давала ся имъ охотно ссати.

— Спірітусъ зъ мыломъ добрый до натираня въ ревматичныхъ боляхъ, при потовченю и звихненю, а розпущеный зъ водою, добрый до змываня головы, коли на нѣй выкидає прищѣ. Тôй спірітусъ робить ся такъ: До фляшки, въ котрôй може змѣстити ся лѣтра и чверть плыну, дає ся 160 ґрамôвъ (16 дека) чистого, бѣлого, наскробаного мыла и наливає ся на то три чверти лѣтра доброи оковиты. Фляшку завязує ся мокрымъ мѣхуремъ и проколює ся єго по серединѣ голкою. Вôдтакъ ставить ся фляшку на солому въ горнецъ наповненый водою и розгрѣває ся єго при огни такъ, щобы вода добре розогрѣла ся, але не кипѣла (30 степенѣвъ тепла) и такъ огрѣває ся фляшку черезъ цѣлу годину, доки ажь мыло въ оковитѣ не розпустить ся. Опôсля выймає ся фляшку, дає ся до неи 16 ґрамôвъ поташу, потрясає ся нею добре, завязує ся знову и кладе ся ще разъ до горячои воды. Коли опôсля фляшка выстыгне и на сподѣ въ нѣй зробить ся осадъ, зливає ся осторожно чистый плынъ зъ верха и такъ має ся готовый спірітусъ зъ мыломъ. Для запаху можна додати до него кôлька капель цитринового, берґамотового або левандового (Lavandula) олійку.

— **Выстава краєва въ р. 1894.** Въ 2 ч. „Народнои Часописи“ подали мы услôвя конкурсу зъ дня 10 с. м., оголошеного Выдѣломъ будôвлянымъ загальнои выставы краєвои, на проекты будынкôвъ выставовыхъ. Теперь доповнюємо сей конкурсъ:

1. Начерки ситуацiйнî выставы можна переглянути въ бюрѣ, а въ потребѣ можуть бути высланî и на провинцію;

2. До складу юры входять 3 архітекты, выбранî зборомъ львôвскихъ архітектôвъ (а то пп. Бізанцъ, Холоневскій и Равскій, а заступецъ п. Шулцъ), вôдтакъ 3 архітекты выбранî краковскими архітектами (пп. Одживолъскій, Саре, Стрыєньскій, а заступецъ п. Заремба), и оденъ делеґатъ комітету выставы (п. Лозиньскій) — всѣ зъ голосомъ рѣшаючимъ. Сей комітетъ осудить пляны и зô своєѣ стороны поручить авторôвъ. Колибъ котрого проекту на поодинокій будынокъ не поручено до выконаня, то комітетъ має право поставити внесенє, поручаючє Дирекціи одного зъ беручихъ участь конкурсѣ до выконаня нового начерку и проекту. 3. Начерки hors concours не будуть приниманî до оцѣнки. — 4. Оголошенî речинцѣ (22, 24, 26, 28, 30 сѣчня) продовжають ся до одноразового речинця на 10 лютого с. р. — 5. Юра (сей комітетъ) збере ся у Львовѣ дня 11 лютого. — 6. До „подрôбныхъ условій“ оголошеного дня 10 с. м. конкурсу додає ся: пôдъ а) Павільонъ красныхъ штукъ має мати освѣтленє вôдповѣдаюче цѣли: свѣтло горѣшнє треба допустити. Однакъ має бути збудованый зъ матеріялу огнетревалого зъ надвору и въ серединѣ, зъ надвору муръ зъ цеголъ. Слова про огрѣванє центральнє треба пропустити. Пôдъ b) Павільонъ для будôвництва и архітектуры має бути зъ середины и зъ надвору тинкованый.

— **Календарь церковный и господарскій.** Рускî свята: дня 18 (30) с. м. Атанасія и Кирила. 19 (31) Макар. Єгип. — Латиньскî свята: дня 30 Гіяцинта В. 31 Петра — Вехôдъ сонця: дня 29 с. м. о годинѣ 7 мін. 37; заходъ о 4 год. 50 мін.; дня 30 о 7 год. 36 мін.; заходъ о 4 год. 52 мін. — Вехôдъ мѣсяця: дня 29 с. м. о 10 год. 5 мін.; заходъ о 10 год. 44 мін.; дня 30 о 11 год. 14 мін.; зах. о 10 год. 57 мін.— Станъ воздуха за минувшî добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 23 до 12 год. въ полудне дня 24 с. м.: середна теплота була — 11·1° Ц., найвысша — 7.6° Ц. вчера (6 м. по полуд.) найнизша — 15·4° Ц. въ ночи. Барометръ иде въ гору (760). Вѣтеръ буде захôдный, слабый, теплота пôднесе ся до — 10° Ц., небо буде легко захмарене; снѣгъ незначный.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 24 сѣчня. Пôдчасъ ґалевого обѣду въ сали редутовôй, въ котрôмъ взяли участь оба монархи, молода пара, члены цѣсарского дому, чужî князѣ, міністры ґр. Кальнокій, Баверъ, ґр. Таффе, Феєрварій, Тіша, кард. Ґруша, президентъ обохъ Палатъ, намѣстникъ, маршалокъ краєвый и бурмістръ, пôднѣсъ Є. Вел. Цѣсарь тоастъ въ честь віртемберґско-королевскои пары, котрый закôнчивъ словами: Щастя, блага и вѣнця побѣды! Король віртемберґскій вôдповѣдаючи сказавъ: „Черезъ одруженє молодои пары стали мы до себе въ близшî вôдносины. Нехай Ваше Цѣсарске Величество задержать насъ и дальше незмѣнно въ своѣй ласцѣ. Король Віртемберґскій бувъ по полудни въ гостинѣ у ґр. Кальнокого и перебувъ тамъ пôвъ годины.

Вѣдень 24 сѣчня. Начальный редакторъ часописи Armee-u. Marine Ztg. Карминьскій, зпаный зъ процесу асентерункового въ Станиславовѣ зъ 1869 р. пôдъ именемъ Кармелинъ застрѣливъ ся въ наслѣдокъ довголѣтнои недуги.

Петербургъ 24 сѣчня. Царевичь вôдъѣхавъ до Берлина.

Парижъ 24 сѣчня. „Аґентія Гаваса“ доносить, що султанъ зложивъ кедивови єгипетскому желаня до єго послѣдного выступленя, и повѣдомивъ єго, що пришле єму въ дарунку шестеро коней.

Лондонъ 24 сѣчня. „Бюро Райтера“ доносить зъ Каиро, що тамъ межи Европейцями и анґлійскими офіцирами настала немала обава зъ причины поступованя кедива и выходячои зъ того ситуаціѣ. — Урядова ґазета лондоньска доносить, що правительство постановило скрѣпити ґарнізоны єгипетскî.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій**.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.